

8:

Φιλάργυροι καὶ ἄσωτοι.

Τριάκοντα βήματα ἐκεῖθεν συνήντησεν ὁ ἄγγελος τινὰ ἀγωνιόντα, τύπτοντα τὸ στῆθος του καὶ παραπονούμενον διὰ τὴν αὔριον.

— Τί ἔχεις, λογικέ; τοῦ εἶπεν.

— Καὶ τί δὲν ἔχω; ἀπήντησε μὲ ἀπηλπισμένον ὕφος. Εἶμαι πτωχός· διὰ τεσσαράκοντα ἔτη ἔχω ὅλα τὰ μέσα νὰ ζήσω καλῶς, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα τί θὰ κάμω; Πρέπει νὰ σκέπτηται τις ὡς λογικός. Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ φάγω σήμερον, ἂν καὶ πεινῶ πρὸ τεσσάρων ὥρων, καὶ νὰ τοκίσω τὰ χρήματα, τότε ἴσως, καὶ πάλιν ἴσως τὴν αὔριον δὲν θὰ περάσω ἄθλια.

— Ὡραῖα περπατᾷς καὶ σήμερον, ἐπιθύρῃς ὁ ἄγγελος· καὶ ἀποταθεὶς πρὸς αὐτόν, ἂν νομίζης ὅτι σήμερον περπατᾷς καλὰ, δὲν σὲ εὐχομαι νὰ περάσης οὕτω αὔριον, τοῦ εἶπεν.

Κατόπιν ὡς πνεῦμα τὸν ἠκολούθησεν ἐκ περιεργίας. Τὸ δωμάτιόν του ἦτο πλήρες σάκκων χρυσίου. Ἀφοῦ ἐμέτρησε δις τὰ χρήματά του— τί νὰ τὰ κάμω τόσον ὀλίγα; εἶπεν, πῶς θὰ ζήσω ὁ τρισάθλιος; καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ παράθυρον.

Εὐθυμὸς τις καὶ ζωηρὸς, ἱστάμενος ἀκριβῶς κάτωθεν τοῦ παραθύρου, ἐκάλει σύντροφόν του τινὰ ἐρχόμενον μακρόθεν.

— Σπεῦσον, διότι εἵμεθα εὐδαίμονες σήμερον. Ἐχω ἐν τάλληρον. Ζήτω ἡ ζωή.

Ἀλλὰ συγχρόνως, ἀκούσας βαθὺν στεναγμόν, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἀπήντησε τοὺς τοῦ φιλαργύρου.

Ἄμα τῇ ἀντικρύσει ὅ,τε φιλάργυρος καὶ ὁ ἄσωτος ἐξεφώνησαν ταυτοχρόνως.

— Ἄσωτε! θὰ ἦσαι ἐλεεινὸς αὔριον.

— Φιλάργυρε! εἶσαι ἐλεεινὸς σήμερον.

Ἐπασχον καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν αλογικόν.

Ὁ Ἀρχάγγελος πρώτην φράσιν ἀηδίασεν εἰς τὴν ζωὴν του πρὸς στιγμὴν, ἀλλὰ γελάσας πάραυτα εἶπε, μὴ καὶ ἔγινα λογικός; καὶ ἔπτυνε τὸν κόρπον του.

Ἀληθῶς, ἀναγνώστα. Οὐδὲν ἀηδέστερον τοῦ φιλαργύρου καὶ ἀσώτου. Βλέπει τις εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των τὴν ἀδιάκοπον ἀγωνίαν.

(ἐκολουθεῖ)

Η

ΚΟΙΜΩΜΕΝΗ ΨΥΧΗ.

(ΔΙΗΓΗΜΑ).

(Συνέχεια. Ἰδε φ. 14').

Ἄλλ' ὁ Λιονέλ Ζαρβῆς δὲν εἶδεν εἰμὴ ἀπόδειξιν πλέον εὐνοϊκὴν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς του, καὶ ἀνεφώνησε μὲ τὸν ἐλεύθερον ἐνθουσιασμόν τῆς νεότητος:

— Φεῦ! τὸ ἥζευρον καλῶς, θεῖέ μου, ὅτι εἴσθε ὁ τιμιώτερος καὶ ὁ κάλλιστος τῶν ἀνθρώπων ἀπάντων!

Καὶ ἐγειρόμενος τῆς τραπέζης, ὑπῆγε νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ.

Τὸ προσφιλὲς τοῦτο τεκμήριον δι' οὗ συνεκινήθη ἡ καρδιά τοῦ θείου Ζαρβῆ, ὃ ἐφάνη ἐπηύξανεν ἔτι τὴν ταραχὴν, καθ' ἣς ματαίως ἐπάλαιο.

Σπεύδων ν' ἀπέλθῃ, εἶπεν εἰς τὸν Λιονέλ ἐν εἴδει ἀποχαιρετισμοῦ:

— Ἐχω ἀνάγκην νὰ ἦμαι μόνος, φίλε μου... συχνάκις μόνος. Μὴ στενοχωρῆσαι λοιπόν, ὕπαγε εἰς τοῦ Πατρικίου... Πορεύου συχνότατα... καὶ προσπάθησον νὰ θεραπεύσης τὴν κόρην τοῦ Ὀδριάν. Ὡ! θὰ ἦμαι τόσον εὐτυχής... καὶ τοῦτο ἐννοεῖται, δὲν εἶναι οὕτω;... ἤμην ὁ φίλος τοῦ πατρὸς αὐτῆς!

Ἐγένετο ἄφαντος.

Ὁ δὲ Λιονέλ, χαίρων, ὅτι ἀπηλλάγη τῆς παρουσίας του, ἔσπευσε νὰ ὠφεληθῇ τῆς περιστάσεως.

Δυστυχῶς ἦτο ἤδη πολὺ ἀργά, ἵνα παρουσιασθῇ εἰς τὸν μύλον ἀφ' ἑτέρου ἢ ὥρα τῆς ἐμφανίσεως ἐπλησίαζεν ἡδὴ.

Πρὸς δὲ τούτοις ἡ νύξ ἀνηγγέλλετο λαμπροτάτη, λίαν ἀστερόεσσα.

Περιμένων τὴν ἀνατολὴν τῆς σελήνης, ὁ Λιονέλ πολλάκις ἐπανέλαβε τὴν περιστροφὴν τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Κισσοῦ.

Ἦτο εὐθυμὸς τὴν ἐσπέραν ταύτην, σχεδὸν χαίρων ἀμφίβολος καὶ γλυκεῖα ἐλπίς ἐπλήρουν συγχρόνως τὸ πνεῦμά του καὶ τὴν καρδίαν του.

Ἵπῃ γαίνε λοιπόν, σχεδὸν ἀποσπώμενος τῆς γῆς καὶ τὸ βλέμμα περιπλανῶν εἰς τὸν οὐρανόν.

Σωρὸς μέλας, πλάσμα ζῶν ἤρχετο νὰ τὸν ἀπαντήσῃ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ του, νὰ προσκρούσῃ κατὰ τὴν διάβασίν του, ὅπερ ἀφῆκεν αἰφνιδίως φωνὴν ὀξεῖαν.

Ὁ Λιονέλ κατεδίωκε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ

ἀνεγνώρισε τὸν Βῶβ, τὸν ῥακοφόρον κολυμβητήν.

— Τί διάβολον κάμνεις σὺ ἐδῶ εἰς τοιαύτην ὥραν; τὸν ἠρώτησεν.

— Ἐγὼ, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, διὰ σὲ ἔρχομαι ἐδῶ. Παραμονεύω . . .

— Τί παραμονεύεις;

— Σᾶς τὸ εἶπον, εἶναι τὸ μυστικόν μου. Ἀλλὰ τὸ μυστικόν τοῦτο θὰ τὸ μάθετε μετὰ δεκαπέντε τὸ πολὺ ἡμέρας, ὅταν θὰ σᾶς προσφέρω τὸ πᾶγμα.

— Ἀχ! ναί . . . ἡ σπανιότης αὕτη, ὁ θησαυρὸς οὗτος . . . ἐμειδίασεν ὁ νεανίας, ὅστις ἀπὸ πρώτης ἀφειτηρίας ἐφοβήθη κατασκοπίαν.

— Οἱ πτωχοί, δὲν δύνανται νὰ κάμνωσι πλούσια δῶρα, ἐπανελάβεν ὁ Βῶβ, ἀλλὰ θὰ ἔμαι πολὺ εὐτυχής, ἐὰν τὸ δεχθῆτε μετ' εὐχαριστήσεως. ὦ! σᾶς ἀγαπῶ, ἰδέτε . . . διότι εἴσθε ὁ πρῶτος, ὅστις μοὶ ἀπετείνατε καλοὺς λόγους . . .

— Καὶ ὁ πρῶτος, ὅστις σοὶ ἔδωκεν ἓν σελλίνιον.

— Εἶναι ἀληθές.

— Ἴδου δύο, νέε μου Μοϊχανέ . . . ἰδου τέσσαρα διὰ νὰ ἐνδυθῆς μ' ἐνδύματα νέα εἰς τὴν λιτανείαν τῆς αὔριον . . . Ἀλλ' ἄφες με . . . ἐπιθυμῶ νὰ μείνω μόνος ἐδῶ.

Ὁ Βῶβ ἔλαβε τὰ τέσσαρα σελλίνια, ἀφοῦ ἐμαρτύρησε τὴν εὐγνωμοσύνην του διὰ χαροποιῶ ἐπιφωνήματος.

Ἐπειτα ῥίπτων εἰς τὸν ἀέρα τὸ ῥάκος, ὅπερ τῷ ἐχρησίμευεν ὡς σκιαδίου:

— Σελήνη! ἀστέρες! ἀνεφώνησε, σᾶς χαρίζω τὸν παλαιόν μου σκουφόν!

— Καὶ, ὅμοιος πρὸς μορμολύκιον, ἐχάθη εἰς τὴν νύκτα.

Ἦτο καιρὸς, ὁ Λιονέλ ἤκουσεν ἐλαφρὸν κρότον ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μύλου.

Ἡ Ἀλίκη ἐνεφανίσθη, αὐθις κατάλευκα ἐνδεδυμένη ὡς τὴν προηγουμένην νύκτα, περιπατοῦσα μὲ βᾶδισμα ἀλλόκοτον καὶ βλέμμα προσηλωμένον.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρεκκλήσιον ἔνθα ὁ Λιονέλ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἐξῆλθε παρευθὺς, ἐπλανήθη λεπτὰ τινα εἰς τὸ χεῖλος τῆς λίμνης, συνήθροισεν ἀκόμη μίαν ἀνθοδέσμην μυσωτίδων, ἀνῆλθε σιγῇ τὸ ὑδραγωγεῖον, καὶ διὰ τῆς ἐπικινδύνου ταύτης ὁδοῦ ἔφθασεν εἰς τὸ ἕτερον μέρος τοῦ παραπετάσματος τῶν λευκῶν, εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου τῆς.

Ὁ νέος ἰατρός τὴν ἠκολούθησε βῆμα πρὸς

βῆμα, κρατῶν τὴν ἀναπνοήν του, ἐκ φόβου μὴ τὴν τρομάξῃ, ἀλλὰ παρατηρῶν αὐτὴν εἰς τὸ ἐξῆς μὲ τοὺς ἐπιστημονικοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ λέγων καθ' ἑαυτόν, μετὰ πεπειθήσεως μᾶλλον ἐπὶ μᾶλλον βεβαίως:

— Δὲν εἶναι ποσῶς φάντασμα . . . ὄχι . . . εἶναι ὑπνοβάτης! . . .

Ὅτε ἐγένετο ἄφαντος, ἐπανῆλθε σιγῇ πρὸς τὸ μέρος τοῦ παρεκκλησίου, εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς ἐκεῖ, ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ ταπεινοῦ βωμοῦ, ἐπεκαλέσθη τὸν Θεὸν νὰ βοηθήσῃ τὰς προσπαθείας του πρὸς ἱασιν, πρὸς σωτηρίαν τῆς Ἀλίκης.

Μολταῦτα, εἰσερχόμενον εἰς τὸ παλαιὸν κοιμητήριον, πᾶγμα τι τὸν κατέπληξεν.

Ὁ κρότος οὗτος, ὅστις ἦτο τὸ προοίμιον ὅλου τοῦ συμβεβηκότος, ἡ τακτικὴ αὕτη ἀναπνοή, τὸ ἁρμονικόν τοῦτο ἐκφύσημα, τὸ ἤκουεν ἀκόμη εἰς τὸν κισσόν.

Πόθεν προήρχετο λοιπὸν ὁ ἀνεξήγητος οὗτος ψιθυρισμός; Ἦτο ἡ φωνὴ ἄλλης Ἀλίκης, ἡ φωνὴ νεκρᾶς τινος, ἥτις ἔφερε ποτε τὸ ὄνομα τοῦτο, καὶ ἥτις τῷ ἔλεγεν οὕτω:

— Θάρρος . . . θάρρος! δὲν θέλομεν νὰ ἔλθῃ μεθ' ἡμῶν τὸ τέκνον μας . . . ἤξευρέ το . . . ἤξευρέ το! . . .

Ἀλλ' ὁ Λιονέλ διώξας μακρὰν τὰς χιμαῖρας ταύτας, εἶπε καθ' ἑαυτόν:

— Τώρα δὲν εἶμαι ποσῶς ὄνειροπόλος . . . εἶμαι ἰατρός!

Ἐπομένως ὑπῆγεν εἰς Δουβλίνον νὰ συμβουλευθῇ τοὺς καθηγητὰς αὐτοῦ, μετέφερεν ἐκεῖθεν ἅπαντα τὰ βιβλία, τὰ διαλαμβάνοντα περὶ ὑπνοβασίας, καὶ πλέον ἐπὶ πλέον πεπεισμένος ὅτι ἐγνώριζε καλῶς τὴν ἀσθένειαν τῆς Ἀλίκης Ὀβριάν, ἐπεχειρίσθη τοῦ ἔργου.

Ζ'.

Ἡ ἐπιούσα ἦτο ἡ ἡμέρα τῆς λιτανείας . . . ἡ ἐλκυστικὴ τελετὴ, ὡραία ἡμέρα.

Οὐδέποτε πλέον χαρμόσυνος ἥλιος εἶχε ζωογονήσει τὴν τερπνὴν ταύτην τοποθεσίαν· ἤθελέ τις εἶπει ὅτι καὶ ὁ οὐρανὸς αὐτὸς ἐώρταζεν.

Ἡ εὐλαβὴς συνάθροισις, τρέξασα ἐκ τῶν περιχώρων ἀπάντων, ὑπερεξεχείλιζεν ἐκ τοῦ παρεκκλησίου, καθ' ὃ στενοτάτου καὶ μὴ χωροῦντος αὐτὴν, διεσκορπίζετο εἰς ζωγραφικωτάτους σωρούς καθ' ἅπασαν τὴν ἑκτασιν τοῦ παλαιοῦ κοιμητηρίου. Μέχρι τῆς ὁχθῆς τῆς λίμνης, μέχρι

τῆς περιστροφῆς τῆς ὁδοῦ, ὑπῆρχον ἄνθρωποι γονυπετεῖς.

Ὅταν ἡ λιτανεία ἐξηπλώθη μέχρι τοῦ ὁροπεδίου, ὅταν αὕτη ἐξετάσθη ὀφιοειδῶς, ὅταν αὕτη ἐξετάσθη ἐπὶ τῶν πρασίνων κλάδων τῶν ἀνθισμένων ἀτραπῶν, αἵτινες κατέληγον ἐκεῖ, ἠδύνατό τις νὰ θαυμάσῃ συγχρόνως τὴν ἀρρενωπὸν ῥωμαλαιοτήτα τῶν νεανιῶν καὶ τὴν παρθενικὴν καλλονὴν τῶν νεανίδων. Ὡ! εἶναι εὐγενῆς ἡ Ἰρλανδικὴ αὕτη φυλὴ, καὶ ὅ,τι καὶ ἂν λέγωσιν οἱ κύριοι Ἀγγλοὶ, δὲν χάνει ἀκόμη τὴν καταγωγὴν της!

Μεταξὺ πάντων βεβαίως ὁ Λιονέλ ἦτο ὁ πρῶτος· μεταξὺ πασῶν βεβαίως ἡ Ἀλίκη ἦτο ἡ ὠραιότερα!

Ἄν καὶ τόσο ἀδύνατος, τόσο κεχαυνωμένη καὶ τόσο ὠχρά!

Ἦθελέ τις εἶπει ὅτι ἦτο μία τῶν ἀγγελικῶν ἐκείνων Παρθένων, τῶν ἰδανικῶν, τῶν εὐρισκομένων εἰς τὰς εἰκόνας τῶν παλαιῶν ζωγράφων.

— Μὴ ἦναι νεκρά; δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ φιθυρίσῃ ἀκόμη ὁ Λιονέλ, ἀκολουθῶν αὐτὴν μὲ βλέμμα ἀνησυχίας καὶ τρυφερότητος.

Ὡς πρὸς τὸν θεῖον Ζαρβὴν, ἐκ τῆς θέας τῆς νεάνιδος, ἔσπευσε νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν φριάτων· ἐνόμιζε τις ὅτι τῷ ἐπροξένει φόβον.

Πρὸς ἐκδίκησιν ἐκάστοτε ὁ Πατρίκιος Τροῖλ διέβαινε πλησίον του, κατεβίβαζε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἠρυθρία.

Ἄλλ' ὁ ἀνεψιὸς του οὐδὲν παρετήρησε. Διότι ἡ προσοχὴ τοῦ νεανίου προσηλωτο ὁλόκληρος ἐπὶ τῆς Ἀλίκης, ἐν ᾧ ἀκαταπαύστως ὁ Βώβ διέβαινε καὶ πάλιν διέβαινε διὰ νὰ ἐλκύσῃ τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῆς λαμπρᾶς ἐνδυμασίας, τὴν ὁποίαν ἔφερε μεθ' ὑπερηφανείας. Ἦδη ἦν ἀληθὴς εὐγενὴς ὁ νέος οὗτος Βώβ.

Ἄμα ἐτελείωσεν ἡ λειτουργία, ὁ θεῖος Ζαρβὴς διέφυγε καὶ ὁ Λιονέλ ἔτρεξεν εἰς τὸν μύλον.

Εἶχε διέλθει ὁλόκληρον τὴν προηγουμένην νύκτα, παρατηρῶν τὰ ἱατρικά του βιβλία, ἵνα προστοιμάσῃ θεραπείαν, φίλτρον, τὸ ὁποῖον ἐνάμιζεν ἀλάνθαστον.

Ὁ γέρον Πατρίκιος Τροῖλ τὸν ἐδέχθη εὐγενῶς, ἀλλὰ ψυχρῶς· ἡ θεὰ τοῦ θεοῦ Ζαρβὴ εἶχεν αὐξήσει ἀναμειβόλως τὸν θυμὸν του.

Ἀλλὰ δὲν ἀντίστατο πλέον ὀλιγώτερον εἰς τὸ σχέδιον τοῦ νέου ἱατροῦ, τῷ ἀφῆκεν ἅπασαν τὴν ἐλευθερίαν, καὶ μάλιστα τὰς ἀκολουθούς ἡμέρας, ἐφάνη ὅτι ἀπέφυγε νὰ ἦναι παρὼν κατὰ τὴν ὥραν τῶν ἐπισκέψεων του.

Ὁ Λιονέλ τὰς παρέτεινε μᾶλλον, τὰς ἐποπλαπλασίασε μάλιστα ἐπ' ἄπειρον. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔλαβε τὴν γλυκεῖαν συνήθειαν νὰ ἐρχηται ἀπὸ τῆς πρωίας καὶ νὰ φεύγῃ τὴν ἐσπέρην. Ὅ,τι δ' ἀπηρεῖτο μάλιστα διὰ τὴν πτωχὴν Ἀλίκην, ἦτο συντροφία, διασκέδασίς τις, εἶδος ἰάσεως, ὅπως ἠθικῆς. Οὐδένα εἶχε μὲ τὸν ὁποῖον ν' ἀνταλλάξῃ τὰς ιδέας της, τοὺς ῥεμβασμούς της· ἦτο μόνη, ἐστενοχωρεῖτο· ἡ στενοχωρία εἶναι ἐνίοτε ὀλεθρία διὰ τὰς νεάνιδας.

Ὁ νέος αὐτῆς φίλος ἦτο μουσικός· ὑπῆρχεν ἐκεῖ κλειδοκύμβαλον, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ ἔκειτο κεκλεισμένον· τὸ ἠνέωξεν ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν καὶ ὁ Βέμπερ, Μπετόβεν καὶ Χάϋδν εἶδον ἀλληλοδιαδόχως τὰς ἀνθηροτέρας μελοδίας παιζομένας ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος τῶν δύο τούτων ψυχῶν, ἐπίσης φιλομούσων, ἐπίσης ἐνθουσιαστικῶν καὶ ὀνειροπόλων. Ἡ Ἀλίκη εἶχε λάβει εἰς τὸ μοναστήριον ἐντελεστάτην ἀνατροφὴν· ἐξύπνησεν, ἵνα εἴπωμεν οὕτω, τῆς ληθαργικῆς μελαγχολίας, εἰς τὴν ἐμαραίνοντο τὰ δεκαεπτὰ αὐτῆς ἔτη. Εὐθύς ἀπὸ τῆς δευτέρας ἐπισκέψεως, ὁ Λιονέλ δὲν ἀνεγνώρισε πλέον τὴν ἀσθενῆ. Καί, Θεέ μου! μόλις ἀνεγνώριζεν αὐτὴν αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ! Ἠσθάνθη αὐτὴν τρέμουσαν ἐκ χαρᾶς παιδικῆς, ἀκούουσα ἀντηχοῦντα εἰς τὴν κλίμακα τὸν κρότον τῶν βημάτων τοῦ νέου ἱατροῦ. ἔτρεξε πρὸς ἀπάντησίν του, τῷ ἔτεινε μειδιῶσα τὴν χεῖρα. Ἡ συνταγὴ τῆς ἡμέρας ταύτης ἦτο κατ' ἀρχὰς δύο ὥραι μουσικῆς. Ἐπειτα ὠμίλησαν περὶ τῶν παλαιῶν ῥηθινῶν ποιητῶν, περὶ τῶν βιογραφικῶν καὶ τῶν ζωγραφικῶν καλλονῶν τῆς πρασίνου Ἑρῖν. Ἐκαμμὸν μετέπειτα εἰς τὰ περίεξ περίπατον, ὅστις καθ' ἐκάστην ἐπανελαμβάνετο, καθ' ἐκάστην ἐμικύνητο. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἐσπέρας, ὀδηγῶν εἰς τὸν μύλον τὴν Ἀλίκην, ὁ Λιονέλ παρετήρησεν ὅτι ἡ ὠχρότης αὐτῆς, ἐλάβανεν ἥδη ῥοδοχρόους τινὰς μεταβολάς. Ἐμαρτύρησε μεγαλοφώνως τὴν χαρὰν του, ἦτο αὕτη εὐτυχής, βλέπουσα αὐτὸν εὐτυχῆ. Ὡσαύτως, ὡς ὑπήκοος εἰς τὰς ἐλαχίστας αὐτοῦ παραγγελίας, ἐπεθύμει τώρα ν' ἀναγεννηθῇ! ἐκείνη, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἔλεγε: «Τί χρησιμεύει ἡ ζωὴ; . . .» ἔλεγεν ἤδη: «Θὰ ὑπερευχαριστηθῇ ἐάν μὲ σώσῃ! . . .»

Ὁ πάππος αὐτῆς, καί τοι μόλις εἰς τὸν κόσμον παρουσιαζόμενος, ἐγνώριζε μολαταῦτα ὅσα ἐγίνοντο εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλὰ προσφυλάττετο πολὺ νὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του. Πάλιν ἀλλόκοτος ἐφαίνετο γινόμενῃ ἐν αὐτῷ. Ἐνίοτε

ἐὺχαριστεῖτο χαιρετῶν τὸν ἱατρὸν μετὰ συνεσταλμένου ὕφους, ἐνόησε δ' ἔλκεν εὐχαριστήσεις τινάς, ὡς τὰς ἀκολουθούς: Δὲν μὲ ἠπατήσατε, πηγαίνει καλῶς... εἰσθε τίμιος ἄνθρωπος, σεῖς!

Ἐπειτα, φοβούμενος μοι εἶπε πλείονα τοῦ δέοντος, ἀπεμακρύνετο ἀποτόμως.

Ἦ ἴσους ἐν τούτοις προσέβαινε μετ' ἀξιοθαυμάστου ταχύτητος. Ἦ Ἀλίκη ἀνελάμβανεν ὅλα τὰ φαινόμενα τῆς ὑγείας, ὅλην τὴν φαίδραν καὶ εὐφρόσυνον διάθεσιν, ἣν εἶχεν ἄλλοτε. Πρὸς τὴν λῆξιν τῶν δεκαπέντε ἡμερῶν, ἐρχόμενος ὁ Πατρίκιος Τροῖλ ἐκ γειτονικῆς τινος ἀγορᾶς, παρετήρησε μακρόθεν τὴν ἐγγονὴν του, συνοδευμένην ὑπὸ τοῦ Λιονέλ, τὴν ἐπλησίασεν... εἰς ἀπόστασιν μακρυτέραν λεύγης ἀπὸ τοῦ μύλου. Τὴν παραμονὴν ἀκόμη, τοιαύτη προσπάθεια ἤθελε τῷ εἰσθαι ἀδύνατος. Πόρρωθεν ἔτι ἀναγνώρισασα τὸν γέροντα, ἠγέρθη ἀπὸ τοῦ ὑψώματος, ἐφ' οὗ ἐκάθητο, καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ ὅπως τὸν ἐναγκαλισθῇ ταχύτερον. Πηδῶσα καὶ χαίρουσα ἔφθασε μετὰ τινὰ δευτερόλεπτα εἰς ἀπόστασιν, ἣτις τοὺς ἀπεχώριζεν εἰσέτι. Ἐφθασε πλησίον αὐτοῦ μὲ τὸν ὀφθαλμὸν λάμποντα, τὰ χεῖλη μειδιῶντα καὶ τὰς παρειὰς ἐρυθρὰς· τοῦτο ἦτο ἀληθῶς θαῦμα, ἦτο ἀνάστασις!

Ὅταν ὁ γέρων ἠδυνήθη τέλος ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὸν παράφορον ἐναγκαλισμὸν τῆς ἐγγονῆς του, τὰ δάκρυα ἐπλημμύρουν τὸ πρόσωπόν του πυρετωδῶς συστέλλόμενον. Ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ... δὲν ἠδύνατο... ἡ εὐτυχία τὸν ἐπνίγεν.

Ἀλλ' ἐρρίφθη πλησίον τοῦ Λιονέλ καὶ τῷ ἔσφιγξε καταπραυνόμενος τὴν χεῖρα.

Τέλος ἐν τῷ μέσῳ ὁλολυγμοῦ:

— Εὐχαριστῶ! ἀνεφώνησεν. ὦ! εὐχαριστῶ... εἰς σὰς τὴν χρεωστῶ... μοι ἀπεδώκατε τὴν κόρην μου!

Καὶ καταβλήθεις ἐκ τασαύτης συγκινήσεως, ἐλειποθύμησε σχεδὸν εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Λιονέλ καὶ τῆς Ἀλίκης, οἵτινες ἀμφοτέρω ἐξ ἰδίου ἕκαστος τὸν ἐκράτουν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ.

Φεῦ! ἅμα συνῆλθεν, ἥλλαξεν αἰφνης τὴν ὄψιν τοῦ προσώπου του, κατασταθεῖσαν σοβαρωτέραν. Προσεπαιτήθη ὅτι ἐτέθη μεταξὺ τῶν δύο νέων, ἐκεῖ διετέλει σιωπηλὸς καὶ ἦτο τεθλιμμένος.

ὦ! ἡ πείρα τοῦ γέροντος προσέβλεπεν, ὅτι δὲν ὑποπτεύοντο αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, οὔτε ἡ Ἀλίκη, οὔτε ὁ Λιονέλ, τοῦθ' ὅπερ ἔλεγε μετ' ἐμφύτου τρόπου

— Εἰσὶ δύο τέκνα, τὰ ὅποια θ' ἀνταγαπηθῶσι!

Λοιπὸν, ἡ Ἀλίκη ἦτο πτωχὴ ἤδη, ὁ Λιονέλ πλούσιος. Πρὸς τούτοις ἦτο ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Ζαρβῆ...

Η'.

Παρήλθε καὶ ἄλλη ἐβδομάς, διαρκούσης τῆς ὁποίας ἡ σχέσις τῆς Ἀλίκης καὶ τοῦ Λιονέλ, ἐγένετο πλέον φιλικὴ ἀκόμη καὶ πλέον ἀξιαγάπητος.

Ἦ ἀνάρρωσις τῆς νεάνιδος προσέβαινε μετὰ τῆς αὐτῆς προνοητικῆς ταχύτητος. Ἡσθάνετο ὅτι ἀνεπτύσσοντο ἐν αὐτῇ ἅπασαι αἱ εὐάρεστοι στιγμαὶ νέου ἔαρος· ἦτο αὕτη εὐτυχία... μὴ ἐνθυμούμενη τοιαύτην εὐδαιμονίαν ἀφ' ὅτου ἀπώλεσε τὰς γλυκείας τῆς μητρὸς αὐτῆς θωπείας!

Νέα ὑποτροπὴ συνέβη μολταῦτα καὶ τοῦτο ἐθορύβησεν αὖθις τὸν νέον ἱατρὸν.

Εἰς τὸ διάστημα τῶν τριῶν ἢ τεσσάρων ἡμερῶν, αἵτινες ἠκολούθησαν μετὰ τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν, ἡ νέα ὑπνοβάτις ἐξηκολούθει ἀκόμη τοὺς περιπάτους αὐτῆς· τοὺς νυκτερινοὺς περίεξ τῆς τοῦ Κισσοῦ ἐκκλησίας.

Ἐπειτα ἔπαυσαν αἰφνης, καὶ τοῦτο ἦτο ἀπόδειξις καλλιτερεύσεως, εἰς τὴν νευρικὴν κατὰστασιν τῆς νεάνιδος.

Πᾶσαν ἐσπέραν ὁ Λιονέλ τὴν περιέμενε μάλιστα λέγων καθ' ἑαυτὸν:

— Τόσον καλλίτερον, ἀφ' οὗ δὲν ἔρχεται πλέον... τόσον καλλίτερα, οὐχὶ δι' ἐμὲ, ὅστις εὐχαριστοῦμαι διὰ τὴν παρουσίαν της... ἀλλὰ δι' αὐτήν!

Ἐν τῷ τέλει τινῶν ἐσπερίδων, αἵτινες παρήλθον ἐν τῇ ἀπουσίᾳ αὐτῆς, ὁ Λιονέλ τὴν εἶδεν αἰφνιδίως ἐμφανισθεῖσαν.

Ἦ ἀλλόκοτος αὐτῆς ὑπνοβασία ἐπανήρχετο, ὅχι πλέον τόσον τακτικῶς τῇ ἀληθείᾳ ὡς ἄλλοτε, ἀλλὰ μὲ τρόπον διαλείποντα, ιδιότροπον καὶ ἀκατανόητον.

Νύκτα τινὰ μάλιστα παρέτεινε τὸν περίπατόν της, ἦτο πλέον τεταραγμένη, πλέον πυρέσσουσα, ἢ εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ ἀσθένεια ἦτο εἰς τὴν μεγαλειτέραν αὐτῆς ὕφειν.

Τὴν πρωτὰν τῆς ἡμέρας ταύτης, καθ' ἣν ὁ Λιονέλ ἔφθασεν εἰς τὸν μύλον, εὔρε τὸν Πατρίκιον Τροῖλ μετ' αὐτῆς. Ὁ γέρων τῇ ὠμίλησεν ἐντόνως, αὐστηρῶς, πράγμα ἀσύνηθες εἰς αὐ-

τόν. Ἄμα δ' ὁ νέος ἰατρός προσῆλθεν, εἰσιώπησε καὶ ἀπεμακρύνθη μετὰ τρόπου μυστηριώδους στενοχωρίας. Ὁ Λιονέλ ἐνόμισεν ὅτι παρετήρησε τὴν Ἀλίκην πρὸ μικροῦ κλαύσασαν. Εἰς τὸ διάστημα τῆς ἐπισκέψεως ὑπῆρξεν ἀνήσυχος καὶ τεθλιμμένη. Ὅτε ὁ νεανίας ἀνεχώρει θλίβων τὴν χεῖρα αὐτῆς, παρετήρησεν ὅτι ἡ χεὶρ αὕτη ἔκαε.

— Θὰ ἔλθῃ τὸ ἑσπέρας, ἐσκέφθη καθ' ἑαυτόν.

Μέχρι τοῦδε, ἔνεκα εὐλαβοῦς ἀφροφροσύνης, ἔμνευε πάντοτε ἔξω τοῦ παρεκκλησίου, ἐνθα ἡ ὑπνοδάτις εἰσῆρχετο μόνη.

— Πρέπει νὰ γνωρίζω τί τὴν ἐλκύει ἐκεῖ, εἶπε καθ' ἑαυτόν, πρέπει νὰ ἀκούσω, νὰ ἴδω τί ἔρχεται νὰ πράξῃ ἐκεῖ;

Πεπεισμένος ἤδη ὅτι τὴν ἑσπέραν ταύτην ἤθελεν εὐχαριστήσῃ τὴν περιέργειάν του, ὁ Λιονέλ Ζαρβῆς εἰσῆλθεν ὁ πρῶτος εἰς τὸ παρεκκλήσιον.

Οὐδὲν ἐμπιστευτικώτερον τῆς ἱρλανδικῆς εὐλαθείας. Φαίνεται ὅτι ὁ δυστυχὴς οὗτος λαὸς, ἔχει ἀνάγκην κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς βοηθείας τοῦ Θεοῦ· αἱ ἐκκλησίαι των οὐδέποτε κλείονται, οὐδ' αὐτὰν τὴν νύκτα.

Ὁ νεανίας λοιπὸν ὤθησε τὴν θύραν ἡμιηνεωγμένην, καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἔθεσεν εἰς ἡν κατάστασιν τὴν εὔρε, προύχωρησε τότε πρὸς τὸ ἱερόν.

Ἐξαιρουμένων λευκῶν τινων ἀκτίνων τοῦ φωτός, τὰς ὁποίας ἡ σελήνη διεβίβαζε διὰ μέσου τῶν ὑέλων, διὰ τῶν ῥαγάδων τοῦ θόλου, τὸ ταπεινὸν παρεκκλήσιον ἔμνευε βεδυθισμένον εἰς τὴν σκιάν.

Ἀλλὰ, γνωρίζων ὅτι νῦξ δὲν ὑπάρχει διὰ τοὺς ὑπνοδάτας, ὁ Λιονέλ ἐζήτηι ἀσφαλέστερον καταφύγιον.

Δυστυχῶς, ἐκεῖ οὔτε στῆλαι ὑπῆρχον, ὅπισθεν τῶν ὁποίων δύναται τις νὰ κρυβῇ, οὔτε πλάγια ναῖδια, οὔτε κοίλωμά τι.

Κρυπτόμενος δ' ὀπισθεν τῆς ἀγίας τραπέζης, καὶ ἐσκέφθη τοῦτο, θὰ ἐπετύγχανεν, ἀλλ' οὗτος ἦτο εὐλαβὴς νεανίας. . . δὲν τὸ ἠθέλησε, φοβούμενος μὴ πράξῃ ἱεροσυλίαν.

Αἴφνης ἡ μεταβίβασις μιᾶς τῶν ἀκτίνων, ἐφώτισε τὴν λάμπουσαν γωνίαν τοῦ ἐξομολογηρίου.

Παλαιὸν ἐξομολογητήριον ὅλον ἐκ στιλβούσης δρυὸς, εἰς τὸ ὅποιον τρεῖς αἰῶνες εἶχον δώσει τὸ χρῶμα καὶ τὴν στιλπνότητα ἐβένου.

Τὸ χώρισμα τοῦ μέσου, τὸ τοῦ ἱερέως, ἦτο κεκαλυμμένον ἐκ πρασίγου παραπετάσματος.

Ὁ Λιονέλ ἐκάθησεν ἐκεῖ, καὶ κλίνων ἐπ' αὐτοῦ τὴν θύραν, σύρει μίαν τῶν γωνιῶν τοῦ παραπετάσματος, καὶ περιέμενεν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς βαθείας σιγῆς, ἥτις ἐπεκράτει εἰς τὸν θρησκευτικὸν περίβολον, τὸ μυστηριώδες φύσημα, τὸ ὅποιον ἐξήρχετο ἐκ τοῦ κισσοῦ, ἐφαίνετο ὅτι ἡσθμαινεν αὐτὸ τὸ παρεκκλήσιον.

Καὶ πλέον παραδόξως, πλέον ἰσχυρῶς ἀκόμη ἢ ἔξωθεν.

Ἦθελέ τις εἰπεῖ ὅτι πάντες οἱ τεθαμμένοι νεκροὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸ κοιμητήριον, ἀνέπνεον συγχρόνως, ὡς ὑπὸ τὴν κατοχὴν ἀνυπομόνου καὶ ὀδυνηροῦ ὕπνου.

Ὁ ἥρως ἡμῶν ἦτο εἰς τὸν βωμόν· ὅσον γενναῖος καὶ ἂν ἦτο, ἤρχισε νὰ φριάττῃ ἀπαισίως, ὅταν ἡ βαρεῖα θύρα ἐγόγγυσεν ἐπὶ τῶν ἐσκωριασμένων στροφίγκων τῆς, ὅταν αἴφνης ἡ σελήνη κατεφώτισε τὴν εἰσοδὸν τοῦ νάρθηκος.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φαντασιώδους τούτου φωτός, ἡ λευκὴ σκιά τῆς Ἀλίκης ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου.

Διωλίσθησε δὲ ἀθροῦσθι ἐπὶ τῶν πλακῶν, διῆλθε τὴν ἀγροτικὴν κυκλίδα τοῦ χοροῦ, ἐγονυπέτησε, τὰς χεῖρας καὶ τὸ βλέμμα ἔχουσα προσηλωμένα πρὸς τὸν θόλον.

Βλέπων αὐτὴν οὕτως ἀκίνητον ὑπὸ τοὺς λευκοὺς μακροὺς πέπλους, ἠδύνατό τις νὰ τὴν ἐκλάβῃ δι' ἄγαλμα . . . δι' ἄγαλμα ἀγγέλου μὲ ἠνεωγμένας πτέρυγας.

Ὑπῆρξε μακρὰ σιγή.

Ἐπειτα, μεθ' ἁρμονικῆς καὶ γλυκείας φωνῆς, ὡς ἀπομεμακρυσμένον ἄσμα, ὡς ψιθυρισμὸν αἰολικῆς λύρας:

— Μῆτέρ μου, εἶπεν αὕτη . . . ὦ τάλαινά μου μῆτερ, προῶρως ἀπωλέσθης! . . . ὦ πάτερ μου, τοῦ ὁποίου ὁ Ὠκεανὸς ἐγένετο τάφος!

Προσεύχομαι δι' ἀμφοτέρους σας σας προσκαλῶ ἤδη . . . ἔλθετε νὰ συνομιλήσητε μετὰ τῆς θυγατρὸς σας! . . . Αὕτη εἰς σας ἐλπίζει . . . αὕτη, σας ἀκούει . . .

Ἐσιώπησε τότε . . . καὶ εἰς τὴν πέριξ αὐτῆς βασιλεύουσαν βαθεῖαν σιγὴν, ἐφάνη τείνουσα τὸ οὐς εἰς φωνὰς ἀγνώστους . . . εἰς τὰς φωνὰς ταύτας αἵτινες ὠμίλουν εἰς τὸν παλαιὸν κισσόν.

Ἴσως τὰς κατενόει . . . αὕτη!

Ἀπαλλασσομένη τέλος τῆς μακρᾶς ἐκστάσεώς της, ἐκινήθη ἵνα ἐγερθῇ· ἀλλὰ μετανοοῦσα αἴφνης καὶ μετὰ περισσοτέρας ἔτι τρυφερότητος εἰς τὴν δευτέραν προσευχὴν:

— Είναι και τρίτον πρόσωπον διὰ τὸ ὅποιον ἔρχομαι τώρα ἐνταῦθα, ἐπανελάβεν αὐτή. Ναί! ... ναί... ὁ πάππος μου Πατρίκιος δὲν θέλει νὰ προσκολληθῶ εἰς τοῦτο... ἀλλὰ καὶ δὲν δύναμαι ν' ἀπαγορεύσω εἰς ἐμαυτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν συλλογίζηται. Συγγνώμην... συγγνώμην, πάτερ καὶ μητέρα μου... συγγνώμην, ἐὰν ἡ ἐνθύμησίς του μοὶ ᾔηται τοσοῦτον ἀγαπητὴ, ὅσον ἡ ἰδική σας, ἐὰν ἐνόνω εἰς τὰ ὀνόματά σας τὸ ὄνομά του! Μοὶ ἔσωσε τὴν ζωὴν, μοὶ ἔδωκεν ἐκ νέου ψυχὴν, ἥτις εἶναι μέρος τῆς ἰδικῆς του. Θεέ μου, εὐλόγησον τὸν Λιονέλ!... ὦ!... Λιονέλ... Λιονέλ...

Ἐμεινε λεπτά τινα ἀκόμη εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, καὶ ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἐπανελάμβανε ψιθυρίζουσα τὸ αὐτὸ ὄνομα.

Ἐπειτα, ἐγειρομένη τέλος, ἐξῆλθε σιγῇ τῆς ἐκκλησίας, τὸ βλέμμα πεφωτισμένον ἐξ ἀγνῆς χαρᾶς καὶ μετ' οὐρανίου μειδιάματος, ἐπανελάμβανεν ἀκόμη:

— Λιονέλ!... Λιονέλ!...

Μόλις ἐξηρανίσθη καὶ ὁ Λιονέλ ἐξῆλθε τοῦ ἐξομολογητηρίου, κάτωχρος, ἀπολωλώς, πάλλων ἐκ μέθης, ἐγονυπέτησε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν θέσιν τὴν ὁποῖαν ἀφῆκεν ἡ Ἀλίκη.

— Θεέ μου! εἶπεν οὗτος, ὦ! εὐχαριστῶ, διὰ τὴν τόσην εὐτυχίαν... Μὲ ἀγαπᾷ!... καὶ δύναμαι νὰ τὸ ὁμολογήσω ἤδη, δύναμαι νὰ τὸ ὁμολογήσω εἰς ἐμαυτὸν... τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο, τὸ ὅποιον μοὶ ἐνέπνευσεν, ἡ ἀγάπη αὕτη τόσον πλήρης θελγῆτρων, τὴν ὁποῖαν ἠσθανόμην μεγαλυνομένην ἐν τῇ καρδίᾳ μου... ὦ!... τοῦτο εἶναι πολὺς ἔρως!

Καὶ διὰ νὰ τὴν ἐπανίδῃ ἀκόμη, διὰ νὰ ἐπαγρυπνήσῃ ἐπ' αὐτῆς, ἠθέλησε νὰ ἐξορμήσῃ εἰς τὰ ἔχνη τῆς.

Ἀλλ' ἐπιστρέφων, ἀντὶ τῆς λευκῆς σκιᾶς τῆς Ἀλίκης, ὑπῆρχε σκιὰ μέλαινα, ἣν εἶδε σχεδιαζομένην εἰς τὴν εἴσοδον τῆς ἐκκλησίας.

Ἡ σκιὰ αὕτη... ἦτο ἀνδρὸς περιβεβλημένου μαῦρον μανδύαν καὶ τοῦ ὁποίου οἱ χαρακτηριστικαὶ ἔμενον ἐξ ὀλοκλήρου κεκρυμμένοι ὑπὸ μέγαν πῖλον ἐξ ἐριούχου.

Φοβούμενος μήπως ὁ ἀγνωστος οὗτος ἀπῆντησε τὴν Ἀλίκην, καὶ ἐνεκα τῆς ἰδίας αὐτοῦ παρουσίας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ μὴ ὑποπτεύσῃ λαθραίαν συνέντευξιν, ὁ Λιονέλ ἐρρίφθη ζωηρῶς πρὸς τὴν σκιάν, καὶ πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν, ἔφθασεν εἰς τὸ ἐξομολογητήριον, εἰς τὸ ὅποιον ἐκρύβη ἐκ νέου.

Δυστυχῶς ἡ θύρα, κλεισμένη, ἐποίησε κρότον. Τὸν κρότον τοῦτον ἤκουσεν ὁ μελανοφόρος ἀνὴρ, διότι παρευθὺς διηυθύνθη πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

— Ἐμὲ λοιπὸν ἐχθρεύεται, ἐσκέφθη ὁ νεανίας καὶ ἔρχεται ἴσως νὰ μὲ προσβάλλῃ;

Τοιαύτη δὲν ἦτο ἡ πρόθεσις τοῦ ἀγνώστου, διότι, φθάσας πλησίον τοῦ ἐξομολογητηρίου, ἀπεκαλύφθη σεβασμίως, ἐποίησεν ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, καὶ μετὰ γογγυσμὸν τινα... γογγυσμὸν ψυχῆς τεθλιμμένης... ἐγονυπέτησεν εἰς ἓν τῶν διὰ τὴν μετάνοιαν προσδιωρισμένων μερῶν.

Ὁ Λιονέλ ἀτελῶς μόνον εἶδε πάντα ταῦτα, ἀλλ' ἤκουεν, ἤξευρεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὗτος ἦτο ἤδη πλησίον του, προησθάνετο τρέμων ὅτι ἠθελε τὸν ἐκλάβει ὡς ἱερέα.

Πραγματικῶς φωνὴ ἠκούσθη εἰποῦσα:

— Εἰσθε ἐδῶ, πάτερ μου;

Ἡ φωνὴ αὕτη... ἦτο ἡ τοῦ θεοῦ Ζαρεβῆ.

Θ'.

Ἀφίνω νὰ στοχασθῆτε τὴν θέσιν τοῦ Λιονέλ.

Ἀφωνος ἐξ ἐκπλήξεως, ἐζήτηε ματαίως νὰ συνέλθῃ, νὰ εὕρῃ μέσα τινὰ, ἵνα ἐξέλθῃ τιμίως τῆς δυσχεροῦς ταύτης θέσεως.

Ταῦτοχρόνως, ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους τοῦ σαθροῦ φραγμοῦ, τῆς στενῆς κιγκλίδος, ὁ θεὸς Ζαρεβῆς, ὅστις ἤκουσε νέον κρότον εἰς τὸ ἐξομολογητήριον, ἐπέθετο ἔτι μᾶλλον πιστεύων, ὅτι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἔμελλε νὰ τὸν ἀκούσῃ, καὶ ἤρξατο οὕτω:

— Λάβε οἶκτον δι' ἐμὲ, πάτερ μου... διότι ἀπώλεσα πᾶσαν εὐτυχίαν, πᾶσαν ἡσυχίαν... διότι ἡ θεία ἐκδίκησις ἐπιπίπτει σκληρῶς κατ' ἐμοῦ... ἀλλὰ δικαίως, διότι ἀντάξιός τοῦτο ἤμην.

Ὁ Λιονέλ προσεπάθησε μάτην νὰ ψελίσῃ λέξεις τινάς, νὰ ἐκφύγῃ, χωρὶς ν' ἀναγνωρισθῇ.

— Μὴ με διακόπτητε! ἀνεφώνησε μετ' ἐνεργητικῆς ἀπελπισίας ὁ γέρων, κλείων τὴν θύραν τοῦ ἐξομολογητηρίου. Μὴ μ' ἀποφεύγητε... ἀκούσατέ με μέχρι τέλους... ὦ! ἤμην τίμιος ἄνθρωπος... σᾶς τὸ ὀρκίζομαι... καὶ μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ δύναμις τοῦ νὰ κυριεύσω τὴν ὀρεξίν μου μ' ἔλειψεν, ἠκολούθησα πιστῶς ἀπάσας τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, πρὸ πάντων τὴν λέγουσαν:

Τὸ κτῆμα τοῦ ἄλλου μὴ λάβῃς.

Μὴ κρατήσης εἰς τὴν κατοχὴν σου!

Τὸν θεῖον τοῦτον νόμον, τὸν κατεπάτησα... ἅπαξ, μόνον ἅπαξ εἰς τὴν ζωὴν μου... καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἀφ' οὗτου ἐγενόμην πλούσιος, δὲν ἔχω πλέον μίαν ὥραν ἡσυχίας, μίαν ὥραν ὕπνου! Ἀκαταπαύστως πυρετώδεις ἀναμνήσεις, φαντάσματα ἀπειλητικὰ μὲ παρακολουθοῦσι!... Θέλω νὰ διορθώσω τὸ κακὸν, ἀλλὰ δὲν δύναμαι, δὲν τολμῶ! Εἶναι ὡς καταδίκη! ὦ! πολλὰ θεινὰ ὑπέστην, βεβαιωθῆτε! Ἄλλ' ὁ Θεὸς συγχωρεῖ πάντας τοὺς μετανοοῦντας... καὶ ἐγὼ μετανοῶ... μετανοῶ!

Ἄπαξ ἔτι ὁ Λιονέλ ἠθέλησε νὰ φωνάξῃ, νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλ' ὁ θεῖος του δὲν τῷ ἐπέτρεψε τοῦτο, οὐδὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ.

— Ἄφες με λοιπὸν νὰ τελειώσω! ἐξηκολούθησε μᾶλλον ἐπὶ μᾶλλον ἐμψυχούμενος. Μοὶ ἐχρεώσθουν ἀρκετὰς ποσότητας, εἶναι ἀληθές... Ἄλλ' ἡ λεγομένη αὕτη πώλησις δὲν ἦτο εἰμὴ προφύλαξις ἀπὸ τῆς ἀγγλικῆς ἐκδικήσεως... πώλησις εἰκονική. Ὁμολογῶν τὴν ἀλήθειαν, ἡφανίζομαι ἰσως ἐγὼ αὐτὸς, ἐπειδὴ τὸ κράτος ἠθελε δημεύσει τὰ πάντα... τὰ πάντα! Ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦτο ἀπολογία... καὶ ἐγὼ ὠφελήθην, καθ' ὅτι ἅπαντα τὰ ἔγγραφα αὐτοῦ συναπωλέσθησαν εἰς τὸ ὀλέθριον τοῦτο ναυάγιον... καὶ κατεγράσθη ἐμπιστοσύνης, τῆς δυστυχίας φίλου, τοῦ πτωχοῦ τούτου Ὁβριάν...

Ἐκ τοῦ ὀνόματος τούτου ὁ Λιονέλ ἐπανέλαβεν αἰφνιδίως τὸ λογικόν του, ἅπασαν τὴν δύναμίν του. Ἠνέφωξεν ἰσχυρῶς τὴν θύραν, ἥτις τὸν ἐκράτει αἰχμάλωτον, ἐπήδησεν ἔξω τοῦ ἐξομολογητηρίου καὶ ἀνεφώνησε:

— Μὴ τελειώνης, θεῖέ μου... ὦ! μὴ τελειώνης... ἐγὼ εἶμαι ἐνταῦθα ἐγὼ εἶμαι!

— Δυστυχῆ! ἀνεφώνησεν ὁ γέρον, ὑπέκλεψας τὸ μυστικόν μου...

— Εὐχαρίστησον τὸν Θεόν, θεῖέ μου... διότι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔφερε πάντα ταῦτα... Ἡ Ἀλίκη Ὁβριάν καὶ ἐγὼ ἀνταγαπώμεθα!

— Εἶναι δυνατόν;

— Θεῖέ μου... κηδεμών μου... μόνη συγγενῇ μου... μοὶ ἐπιτρέπεις νὰ ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς Ἀλίκης;

— Ἄλλ' ὁ Πατρίκιος Τροῖλ οὐδέποτε θὰ συγκατανεύσῃ.

— Θὰ συγκατανεύσῃ... τὸ ἐλπίζω.

— Βεβαιώσον αὐτὸν ὅτι θὰ σὰς δώσω ὡς προῖκα ὁλόκληρον τὸ κτῆμα.

— Μὴ μοι λέγῃς τοῦτο, θεῖέ μου! διέκοψε

ζωηρῶς ὁ νεανίας. Εἶμαι πλούσιος νυμφευόμενος πτωχὴν τὴν Ἀλίκην... Μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἐμοῦ, οὐχὶ λόγος περὶ χρημάτων, οὐδὲν ἄλλο ἢ ἔρως!

Καὶ, φέρον τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν, ὕψωνε πρὸς τὸν οὐρανὸν ὑπερήφανον καὶ περιπαθεὲς βλέμμα.

— Ἀλλὰ, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρον, δὲν εἶμαι τόσον ἐνοχος, ὅσον ἠθελες ὑποπτευθῆ... τὰ τρία τέταρτα τοῦλάχιστον τῆς περιουσίας ταύτης, μοὶ ἀνῆκον νομίμως, καὶ ἐὰν ἔλεγον τὴν ἀλήθειαν, τὸ ἀγγλικὸν δημόσιον... ὁ ἀσυνείδητος οὗτος ὀφειλέτης, ὅστις προεδρεύει τῶν λοιπῶν...

Ὁ Λιονέλ δὲν ἠθέλησεν ἐκ νέου νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

— Πρὸς τί λοιπὸν ὠφελοῦσιν αἱ ἐξηγήσεις αὗται, θεῖέ μου; Ἐλησμόνησα τὰ πάντα... καὶ ἐὰν ὁ γάμος οὗτος ἐκτελεσθῇ, οὐ μόνον ἡ τιμὴ σου θὰ μείνῃ ἀμείαντος... ὡς καὶ ἐμοῦ... ἀλλ' ἀκόμη θὰ ἐπαναλάβῃς τὴν γαλήνην τῆς συνειδήσεώς σου.

— Ἐγχεῖς δίκαιον, ἐσυλλογίσθη ὁ θεῖος Ζαρβῆς. Πρᾶξον κατὰ τὴν ἐμπνευσιν τῆς καρδίας σου, καὶ εἶθε νὰ ἐπιτύχῃς... διότι ὁ γάμος οὗτος... ὁ γάμος οὗτος... ὦ! ναί, θὰ ἦναι οὗτος ἡ συγχώρησις τοῦ Θεοῦ.

I.

Μόλις ὁ ἥλιος ἐφώτισε τὴν κορυφὴν τῶν λευκῶν καὶ ὁ Λιονέλ Ζαρβῆς ἐκρούσε τὴν θύραν τοῦ μύλου.

— Ποῦ εἶναι ὁ Πατρίκιος Τροῖλ; ἠρώτησε τὴν γραίαν Πεγγῆ.

— Εἰς τὸ Δουβλίνον! ἀντήχησεν ἄνωθεν τῆς κλίμακος ἡ φωνὴ τῆς Ἀλίκης.

— Πῶς!... Ἀλίκη... ἐξύπνησας ἤδη!

— Πρὸ πολλῆς ὥρας... Ἐκ τοῦ παραθύρου μου σὰς ἐβλεπον ἐρχόμενον.

— Ἀλλὰ θὰ μὲ εἰπῆτε διατί ὁ πάππος σας ὑπῆγεν εἰς τὴν πόλιν;

— Ἀγνοῶ.

— Καὶ κατὰ ποίαν ὥραν θὰ ἐπανεέλθῃ ἐδῶ;

— Μόνον τὸ ἐσπέρας.

— ὦ! εἶχον νὰ τῷ ὁμιλήσω περὶ πράγμα-τος πολὺ ἐνδιαφέροντος... καὶ δὲν ἐπιδέχεται οὐδ' ἐνὸς λεπτοῦ ἀναβολήν.

— Περιμένετε τον.

— Θὰ τὸν περιμένω.

Ἐπὶ ἤρξεν αὐτὴ ἡμέρα χαρμόσυτος· ὁ ἀὴρ ἦτο γλυκὺς, ὁ οὐρανὸς καθαρὸς, καὶ εἰς τὰ φύλλα, τὰ ὅποια ἐτάρασσεν ἡ θαλασσία αὖρα, τὰ πτηνὰ ἔβαλλον πλέον χαρμωδῶς, ὥς οὐδέποτε!

Ὁ νέος ἰατρός ἐδίστασεν ἐπὶ πολὺ πρὶν ἀρχίσῃ τὴν ὁμολογίαν, πολὺ ἀναγκαίαν. Εἰσὶν εὐτυχταὶ αὗται, αἵτινες φαίνονται τοσοῦτον πλήρεις, ὥστε φοβεῖται τις νὰ τὰς ἴδῃ ἀπολυομένας, ζητῶν περισσοτέρας.

Τέλος, ἅμα ἐκάθισεν εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου ὑπὸ σκιώδη σκιάδα κληματίτιδος καὶ αἰγοκλήματος:

— Ἀλίκη, εἶπεν αἰφνης ὁ Λιονέλ, εἰάν οἱ γονεῖς ἡμῶν συγκατατίθενται εἰς τὴν ἐνωσὶν μας, θὰ ἦσαι εὐτυχής, οὕσα σύζυγός μου;

Τὸν παρετήρησεν ὅλη ἐκπληκτος.

— Ὁμιλῶ πολὺ σοβαρὰ, Ἀλίκη... ἀποκρίθητι ὡσαύτως.

— Ἀλλὰ, ἐπιθύρῃς αὐτὴ κλίνουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, τοῦτο εἶναι ἀρραβῶνες, τὸ ὅποιον μοὶ προτείνεις;

— Ἀρραβῶνες... ναί... ἀρραβῶνες ἱρλανδικοί...

— Ἀ! γνωρίζεις πῶς ἀρραβωνίζονται εἰς τὸν τόπον μας;

— Ἀναμφιβόλως· ἀνταλλάσσουν πρᾶγμα τι, εἰς τὸ ὅποιον ὑπάρχει δι' ἑκάστον εὐλαβὴς σκοπὸς, ποίησις... μία ἐνθύμησις... εἶπεν ὁ Λιονέλ σύρων ἀπὸ τὸ στῆθος τοῦ ἀποξηρανθέντα τινὰ ἄνθη... παραδείγματος χάριν, ὡς αἱ μυοσωτίδες αἱ συναθροισθεῖσαι ὑπὸ τὰ βήματά σου τὸ πρῶτον ἐσπέρας ὅτε σὲ εἶδον, καὶ αἵτινες εἰσὶν ἔκτοτε ἐνταῦθα... εἰς τὴν καρδίαν μου!

Ἡ Ἀλίκη δὲν ἀπεκρίθη εἰσέτι, ἀλλ' ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ τραχήλου αὐτῆς μετ' ἄλλειαν ἀργυρᾶν, δι' ἣν ἐφαίνετο ἔχουσα σεβασμὸν ὅλως ἰδιαίτερον.

Ἐπειτα, διὰ φωνῆς, τὴν ὁποίαν ἡ συγκίνησις ἀπεκαθίστα τρέμουσαν:

— Τὸ ἅγιον τοῦτο φυλακτὸν εἶναι τῆς μητρὸς μου, εἶπεν αὐτὴ.

Αὐτὸς τῇ παρουσίαζε τὰ ἄνθη, αὐτὴ τῷ παρουσίαζε τὸ ἐγκόλπιον.

Ἐκάτερος ἐν σιωπῇ ἔλαβε τὸ ἐνέχειρον τοῦτο τοῦ ἔρωτος, κρατοῦντες ἀμφότεροι τὴν δίδουσαν ταῦτα χεῖρα:

— Θεέ μου! ἔλεγον ταῦτα χρόνως, συνένωσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν!

Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ πᾶν. Τοιαύτη εἶναι ἡ ἀγνὴ καὶ γενικὴ συνήθεια ἐν Ἱρλανδίᾳ.

Τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας παρήλθεν εἰς χαρποιοὺς σκοποὺς μέλλοντας.

Ὁ ἥλιος τέλος ἠφάνισθη ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος.

— Ὑπάρχωμεν ἀμφότεροι νὰ προῦπαντήσωμεν τὸν πάππον μου, εἶπε τότε ἡ Ἀλίκη.

— Ὁρί, ἀπεκρίθη ὁ Λιονέλ, πρέπει νὰ τῷ ὁμιλήσω χωρὶς νὰ ἦσαι σὺ παροῦσα... θὰ ὑπάρχω μόνος.

Ἐπειτα σύρων πρὸς ἑαυτὸν τὴν μνηστὴν του:

— Διὰ νὰ μᾶς φέρῃ εὐτυχίαν προσέθηκεν, ἕνα ἀσπασμὸν;

Ἦτο οὗτος ὁ πρῶτος.

Ἡ νεανίς προσέφερε τὸ παρθενικὸν αὐτῆς μέτωπον.

Μετὰ σεβασμὶς περιπαθείας τὰ χεῖλη τοῦ νεανίου κατῆλθον ἐκεῖ.

Ἐριθριῶσα καὶ τεταραγμένη ἡ Ἀλίκη, ἔφυγε πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς.

Ὁ Λιονέλ ἔτρεξε πρὸς τὴν μεγάλην ὁδὸν, ὅπου δὲν ἐξέράδυνε ν' ἀπαντήσῃ τὸν Πατρίκιον Τροῖλ.

Ὁ γέρον ἐφθανε μὲ ὑπερήφανον καὶ ἀποφασιστικὸν βῆμα· ὁ νεανίας, ὅστις ἴσως τρέμων τὸν ἐπλησίαζε τὴν πρωίαν, ἤδη ἐκ τῆς εὐτυχίας του, καθίστατο ὅπως οὖν τολμηρότερος.

— Κύριε Πατρίκιε, ἤρξατο, ἅς σταθῶμεν ἐδῶ στιγμὰς τινας... πρέπει νὰ σᾶς ὁμιλήσω.

— Καὶ ἐγὼ ὡσαύτως εἰς σὲ, ἐπανέλαβεν ὁ γέρον, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς μεγάλης ῥάβδου του.

Ὁ νεανίας ἔκυψε μετὰ σεβασμοῦ.

Σᾶς ἀκούω, κύριε Τροῖλ.

Ἐρχομαι ἐκ Δουβλίνου, κύριε Λιονέλ.

— Τὸ ἠξεύρω... ἀλλ' ἀγνοῶ εἰσέτι διὰ ποῖον σκοπὸν...

— Ὡς με συγχωρήσῃτε, τὸ ἐλπίζω, διότι ἠθέλησα νὰ συμβουλευθῶ διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς Ἀλίκης, ἄλλους ἰατροὺς, τοὺς πλέον περιφημοὺς τοῦ τόπου μας, τοὺς καθηγητὰς σας.

— Κάλλιστα· ἐπιδοκιμᾶζω τοῦτο. Τί σᾶς ἀπεκρίθησαν;

— Σᾶς ἐδικαίωσαν εἰς πάντα, τὸ ἀναγνωρίζω· ἀλλ' ἀνανεοῦντες εἰς ἐμὲ τὰς ὁδηγίας σας, προσέθηκαν μίαν συμβουλήν.

— Ὁποίαν συμβουλήν;

— Νὰ ὑπανδρεύσω τὴν Ἀλίκην μου... καὶ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα.

— Κάλλιστα! αὕτη εἶναι ἐπίσης ἡ γνώμη μου. Ἀλλ' ἐπὶ πλέον, ἐγὼ εὗρον ἤδη τὸν σύζυγον.

— Τί εἶπατε;

— 'Ο σύζυγος οὗτος, ἐὰν σὰς ἀρέσκη, θά ᾔμαι ἐγώ.

— Σεῖς! . . . σεῖς! Λιονέλ Ζαρβὴ!

'Ο νεανίας δὲν συνεκινήθη ποσῶς ἀπὸ τὴν πρώτην ταύτην κίνησιν τῆς ὀργῆς καὶ ἐπανέλαθε μετὰ μεγάλης ἀταραξίας:

— Τὴν πρωτὴν τῆς αὔριον θὰ ἔλθω μὲ τὸν θεῖόν μου, ὅστις θὰ σὰς ἀποτείνῃ τὴν αἴτησιν ἐπιστήμως.

— Αὐτός! ἠθέλησε ν' ἀνακράξῃ ὁ γέρον Πατρίκιος, αὐτός, εἰς τὴν οἰκίαν μου! ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ, ἵνα μοὶ ἀποδώσῃ. . .

— Τοῦτο δὲν μ' ἐνδιαφέρει πλέον, διέκοψε ζωηρῶς ὁ Λιονέλ: οὐδ' ἡ 'Αλίκη, οὐδ' ἐγὼ σκεπτόμεθα περὶ συμφέροντος: θὰ τακτοποιήσῃτε τὰ καθέκαστα ταῦτα μετὰ τοῦ θεῖου μου.

— Τοῦ θεῖου σας! ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ τὸν δεχθῶ. . . ὅχι, δὲν τὸν θέλω!

— Θὰ τὸν ὑποδεχθῆτε καλῶς, πάτερ Πατρίκιε, ἐπειδὴ εἴσθε δίκαιος καὶ καλός. . . διότι ἀπὸ τοῦδε μέχρις αὔριον θὰ σκεφθῆτε. . . 'Επειδὴ δὲν θὰ θελήσῃτε τὸ κακὸν τῆς 'Αλίκης.

— Τῆς 'Αλίκης!

— 'Ερωτήσατέ τὴν, πάτερ μου. . . ἐτελείωσεν ὁ νεανίας, μετὰ τосαύτης ἀγάπης, ὅσου καὶ σεβασμοῦ. Ἰδοὺ τὸ ἐνέχειρον τῶν ἀρραβῶνων, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου μοὶ ἔδωκε πρὸς ἀνταλλαγὴν τοῦ ἰδικοῦ μου. Μὲ ἀγαπᾷ, ὅσον τὴν ἀγαπῶ, καὶ ὁ ἔρως οὗτος εἶναι ἡ ζωὴ αὐτῆς. Εἰς αὔριον!

Καί, ἀφίνων τὸν γέροντα, ἤδη σκεπτικὸν καταστάντα, ἀπεμακρύνθη.

ΙΑ'.

Τὴν ἐπιούσαν ἡ ὑποδοχὴ τοῦ γέροντος Πατρίκιου Τροῖλ, ὑπῆρξεν ἱσως ὀλίγον ψυχρὰ, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἀρκούντως ἀρμοδίᾳ.

'Ο θεῖος Ζαρβὴς καὶ αὐτὸς ἐκλείσθησαν ἵνα συνομιλήσωσιν.

'Η 'Αλίκη καὶ ὁ Λιονέλ, ἐπορεύθησαν πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς λίμνης.

Πρᾶγμα παράδοξον! καί τοι πρωτὰ, καί τοι ἀρκετὸς ἥλιος, ὁ νυκτερινὸς κρότος ἤκούετο.

Καὶ τὴν φορὰν ταύτην, πολὺ προφανῆς, εἰς τὸν καταπράσινον μανδύαν τῆς ἐκκλησίας.

'Ετερος κρότος μετ' ὀλίγον ἀνεμίσχθη. . . κρότος φύλλων ξηρῶν.

'Ο Λιονέλ ἔσπευσε νὰ περιέλθῃ δις τὴν γωνίαν τοῦ κτιρίου καὶ ὕψωσεν τὴν κεφαλὴν.

'Ανω τοῦ γηραιοῦ κισσοῦ, σωρὸς μέλας ἐταράσσετο.

'Ο μέλας οὗτος σωρὸς ἦτο ὁ Βῶβ.

— Αἶ! τί διάβολον κάμνεις αὐτοῦ, Βῶβ;

— 'Εφθασε τέλος πάντων ἡ ἡμέρα, ἀνεβόησεν ἐνθουσίᾳ ὁ παῖς. 'Ο,τι σὰς ὑπεσχέθην; θέλω σὰς τὸ δώσει, τὸ ἐκβάλλω. . . διότι εἶναι τοῦτο φωλεά. . . φωλεά μαύρων αἰγωλιῶν. . . καὶ τοῦτο δὲν εὐρίσκεται πάντοτε! Πλησιάσατε, πλησιάσατε, ἰδέτε πῶς ἐμήκυναν τὴν πτέρυγα; . . . Εἶναι τώρα κακὰ ὡς ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ! τὰ ἀκούετε φωνάζοντα. . . φωνάζουν καὶ ἀναστενάζουν ὡσάν νὰ ἦτο νύξ!

Πραγματικῶς ἔβλεπέ τις τὴν φωλεάν ἐπὶ τοῦ κισσοῦ, ἤκουε τὸ ἀσθμαῖνον φύσημα τῶν μελανῶν αἰγωλιῶν.

Τὸ φύσημα τοῦτο ἦτο ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ Λιονέλ ἤκουεν εἰς τὸ διάστημα τόσων νυκτῶν ἦτον ἡ μυστηριώδης ἀναπνοή, τὴν ὁποίαν ἐκάλει κοιμωμένην ψυχὴν.

— Βῶβ, ἠρώτησε, μήπως τὰ πτηνὰ ταῦτα καὶ ὅταν δὲν τὰ τaráττη τις, προξενοῦσιν ὁμοιον κρότον;

— Μάλιστα, κύριε, ἀλλὰ μόνον τὴν νύκτα. . . ὅλην τὴν νύκτα, ὅταν κοιμῶνται. Εἶναι καί τινα, τὰ ὁποῖα ἡξεύρουν νὰ κάμνουν μέγαν φόβον.

'Η 'Αλίκη καὶ ὁ Λιονέλ παρατηρήθησαν μειδιῶντες.

'Επειτα, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Βῶβ, ὅστις ἔθετε τέλος τὴν χεῖρα εἰς τὴν φωλεάν:

— 'Αφες τὰ πτηνὰ ταῦτα, τῷ εἶπεν, οὔτω θὰ δεχθῶ μόνον τὸ δῶρόν σου. Θέλω διὰ παντός νὰ μείνωσιν ἐλεύθερα.

Καὶ στρέφων πρὸς τὴν 'Αλίκην προσέβηκεν:

— Χάριν τούτων ἡμεῖς συναπηντήθημεν τοῖς ὀφείλομεν τὴν εὐτυχίαν ἡμῶν.

'Η εὐτυχία αὕτη ἤδη ἦτο βεβαία, διότι ἀμφότεροι οἱ γέροντες ἐπέστρεφον ταυτόχρονως ἐπειδὴ ὁ Πατρίκιος Τροῖλ τείνων τὴν χεῖρα εἰς τὸν Λιονέλ, ἀπεκάλεσεν αὐτὸν υἱόν του: ἐπειδὴ ὁ θεῖος Ζαρβὴς ἀνοίγων τοὺς βραχίονάς του εἰς τὴν 'Αλίκην, ὠνόμασεν αὐτὴν κόρην του!

'Εὰν κατὰ τύχην, ἐπισκεφθῆτε σήμερον τὸ μέρος τοῦτο τῆς Ἰρλανδίας, θὰ σὰς δείξωσιν ἀναμφιβόλως τὸ ζωγραφικὸν μέρος τοῦ 'Οθριάν: πνευματικὴ τις διόρθωσις φαίνεται ἀνανεωθεῖσα μετὰ τρεῖς αἰῶνας: δὲν θὰ λείψῃ νὰ σὰς εἰπῶσιν:

— Ἐνταῦθα κατοικεῖ τὸ χαριέστερον ζεῦ-
γος, τὸ εὐτυχέστερον, τὸ ἀξιαγαπητότερον ὀλυ-
κλήρου τῆς νήσου.

Ἴσως εἰς σκιώδη τινὰ ὁδὸν τῶν περιχώρων
θ' ἀπαντήσετε δύο γέροντας, οἵτινες φαίνονται
οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου· θὰ ὤσιν οὗτοι
ὁ Πατρίκιος Τροῖλ καὶ ὁ θεῖος Ζαρβῆς.

Τέλος, ἐάν εἰς τὸ χλοερὸν μέρος τῆς λίμνης,
ἀπαντᾷτε χαριέντα ξανθὰ τέκνα, κτυπώμενα
μετὰ χαροποιᾶς ἐμπιστοσύνης ὑπὸ τὴν προφύ-
λαξιν παιδὸς ἀγοραίου μετ' ἀγρύπνου ὄψεως,
ὅστις φέρει τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ Ὀδριάου, θὰ δυ-
νηθῇτε νὰ εἴπητε καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς μεθ' ἀπάσης
τῆς βεβαιότητος :

— Ταῦτά εἰσι τὰ τέκνα τῆς Ἀλίκης καὶ
τοῦ Λιονέλ· ἐκεῖνος ὁ Κ. Βώβ.

Εἶναι ἤδη αὗτος ἄνθρωπος τῆς οἰκίας, ὁ κα-
λὸς οὗτος Βώβ εἶναι ὁ φύλαξ τῶν τέκνων. Τοῖς
ἐκβάλλει πολλάκις φωλεάς,¹ ἀλλ' οὐδέποτε ἐκ
τοῦ γυναικοῦ κισσοῦ τῆς ἐκκλησίας.

[Ἦνδ ΚΑΡΘΑΓΟΥ ΔΕΣΑΥΣ.—ἐκ τοῦ γαλλικοῦ,
ὑπὸ Δ. Ι. ΟΛΥΜΠΙΟΥ].

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Β'.

ΜΕΤΕΝΕΧΘΕΝ

Εἰς ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΕΞΑΜΕΤΡΟΝ

Ἦνδ Κ. ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

φαινητοῦ τῆς Ιατρικῆς.

Ποῦ μου τὰ φίλτρα (1) κ' αἱ δάφναι, ὦ Θε-
[στυλι; (2) φέρε ταχέως (*)
στέψον καλῶς μ' ἐρυθρὸν τοῦ προβάτου μαλ-
[λίον τὴν χύτραν,
ἵνα τρισπόθητον πλὴν καὶ σκληρὸν εἰς ἐμὲ γον-
[τεύσω (3)
ἄνδρα· ἀφοῦ δωδεκάτῃ παρῆλθεν ἡμέρα, καὶ
[οὗτος
οὔτε ἐφάνη, οὐδ' ἄλλως ἐφρόντισε, καὶ νὰ γνω-
[ρίσῃ,
ἂν μεταξὺ τῶν θνητῶν, ἢ τῶν ζώντων, ὁ σχέ-
[τλιος, εἶμαι,
οὔτε μου ἔκρουσε πλέον τὴν θύραν· τρώοντι ἢ
[Κύπρις (4)

(1) Μαγικὰ τεχνάσματα ἐμπνέοντα ἔρωτα. (2) Δούλη
τῆς Σμυλίας ἦν αὕτη λαμβάνει συνεργόν.

(3) Ἡ Σμυλίας πειράττει διὰ μαγικῶν μέσων νὰ κινήσῃ
εἰς ἔρωτα τὸν σκληρὸν αὐτῆς ἐρώμενον Δέλφιν.

(4) Κινήσῃ εἰς ἔρωτα διὰ μαγικῶν. (5) Ἡ Ἀφροδίτη.

Ἴσως καὶ ὁ Ἔρως πρὸς ἄλλον παρέρχον ἔρωτα,
[πνεῦμα
ἄστατον ἔχοντα. Μόνη τὴν αὔριον θέλω ὑπάγει
Ἐνθ' εἰς παλαιστραν τοὺς νέους καλεῖ ὁ Τιμά-
[γετος, ἵνα
τοῦτον ἰδῶ, καὶ δι' ὅσα μοῦ κάμνει πρεπόντως
[τὸν ψέξω.

Νῦν μὲ θυμίαμα πρῶτον αὐτὸν θὰ μαγεύσω,
[Σελήνη,
φέγγε καλῶς, ὦ ἡπία θεά, ἐπειδὴ θὰ ὑμνήσω
Σὲ καὶ τὴν κύνας ἀκόμη τρομάζουσας θεῖαν
[Ἑκάτην,

ὅταν εἰς τάφους νεκρῶν αἱματώδεις αὐτὴν ἐρ-
[χομένην
βλέπωσι. Χαῖρε, Ἑκάτη δυσπρόσιτε, σύμπραξιν
[ἤδη,

ταῦτα τὰ φάρμακα οὕτω δραστήρια κάμνουσα,
[ὥστε
μήτε αὐτῶν τῶν τῆς Κίρκης φαρμάκων, οὐδὲ
[τῆς Μηδείας.

ἢ τῆς Ξανθῆς Περιμήδης κατώτερα ὄντως νὰ
[ῖνε.

Ἰὺγξ, (*) τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον ἐδῶ πρὸς τὸν οἶ-
[κόν μου ἔλκε.

Ἀλφίτα (**) πρῶτον θὰ καύσω εἰς πῦρ. καὶ
[πασπάλιζε ἤδη,

Θέστυλι, ποῦ σου αἱ φρένες ἐπέταξαν πάλιν δει-
[λαία,

μήπως ἐμὲ θεωρεῖ βδελυρὰν καὶ περίγελων
[οὔσαν;

Ἦδη πασπάλιζε λέγω, καὶ λέγε συγχρόνως καὶ
[τοῦτο,

Ὅτι αὐτοῦ Δέλφιδος τῶρα ἐγὼ τὰ ὅστα πασπα-
[λίζω.

Ἰὺγξ, τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον ἐδῶ πρὸς τὸν οἶκόν
[μου ἔλκε.

Δέλφις μ' ἐλύπησε, δάφνην δ' ἐγὼ δι' αὐτὸν κα-
[τακαίω.

καὶ ὅπως αὐτῇ, πυρωθεῖσα, ἐκρήγνυται, κάμνου-
[σα κρότον.

αἴφνης δ' ἀφθεῖσα, οὐδὲ μᾶς ἀφίνει νὰ ἴδωμεν
[στάκτην,

αὐτῷ καὶ ὁ Δέλφις ὡς φλόγα τοῦ ἔρωτος στάκτη
[νὰ γείνη.

(*) Πτηνὸν τι μικρὸν στίον τὴν πυτὴν συνεχῶς, καὶ
τὴν οὐρὰν αὐτοῦ, ἐξ οὗ σεισσομένη καὶ σεισσομένη ἐκλέθεται (νῦν
κυλοποῦσα, μεταχειρίζοντο δὲ τὴν αὐτὴν ἔσση εἰς τὰς ἐρωτι-
κὰς μαγείας, ὡς νῦν πελαγχοῦ τῶν μερῶν τὴν νυκτερίδα.

(**) Σίνδρος εἶπευ.